

maa jeg gjentage, hvad jeg sagde allerede i Gaar, at nogen væsentlig Betydning, nogen afgjørende Vægt har det Forslag ikke for mig. — Nu skal jeg kun tillade mig at bemærke, at Forslagsstillerne maa forbeholde sig til 3die Behandling — hvis det ikke bragtes som Noget, der kan rettes uden Vædringsforslag — hvis Forslaget under Nr. 26 vedtages, hvad der, efter hvad den ærede Minister udtalte, vistnok er tvivlsomt, da naturligvis ogsaa at gjøre en tilsvarende Rettelser i § 13. Altsaa, eventuelt forbeholde vi os at stille Vædringsforslag i saa Henseende. — Endnu skal jeg blot til Slutning bemærke, at, naar i alt Fald de væsentlige af de Forslag, som jeg har været Medforslagsstiller til, blive vedtagne, vil jeg kunne give Forslaget min Stemme og vil være meget glad ved at gjøre det, fordi jeg mener, at det vil være ønskeligt, at Loven kunde udkomme, og at der vil være vundet endogsaa ret Betydeligt, hvis den kom ud, men naturligvis vil jeg tilføje — to andre ærede Herre i Gaar bemærkede ogsaa noget Vignende — at naar jeg gjør det, er det væsentlig i Tillid til og med Anerkjendelse af den Garanti, der ligger i det Arbejde, der er gjort først af Regjeringen og de Myndigheder, der have bistaaet den, og senere af det andet Thing; jeg har al Respekt for dette Arbejde, og jeg ser virkelig en Garanti deri. Jeg finder det ikke saa aldeles unaturligt, saa abnormt, om et Thing — og jeg vilde ønske, det var gjensidigt — kunde ved de store Arbejde for en Del berolige sig ved, hvad den anden Faktor i Lovgivningen har udrettet. Thi aldeles bortset fra politiske Forhold er jo nutildags Lovgivningen saa kombineret, at vilde enhver Faktor paa alle store Lovgivningsarbejder tage Sagerne op fra ny og gjenarbejde dem lige saa fuldstændig, saa standser jo i Virkeligheden Lovgivningen, og det er denne Standsning af Lovgivningen, som man paa andre Steder, i andre Lande, har følt saa mange Ulemper af, at den i Virkeligheden har lammet den hele konstitutionelle Behandlingsmaade af Lovene. Jeg finder derfor ikke en saadan Stilling abnorm, navnlig dersom mit Ønske maatte blive opfyldt, at en lignende Behandlingsmaade maatte følges af det andet Thing lige over for dette Thing, og den saaledes kunde blive gjensidig. — Som sagt, jeg skal tillade mig at anbefale disse Vædringsforslag, og for mit Vedkommende, naar det Væsentlige af dem vedtages, stemme for Lovforslagets Overgang til 3die Behandling.

C. A. Hansen: Jeg haaber, at det anerkendes, at der har været tilstrækkelig Grund for os til at stille Vædringsforslaget

under Nr. 11. Efter imidlertid at have hørt den ærede Minister udtale sig noget imod Forslaget — ligesom ogsaa andre ærede Medlemmer have gjort — og da det saaledes kunde befrygtes, at Vædringsforslaget kunde blive en Hindring for, at Loven kom ud, samt da det er vort alvorlige Ønske, at Lovforslaget udkommer, skal jeg efter ved Overenskomst med min ærede Medforslagsstiller (Breinholt) at være bleven bemyndiget dertil, tage Vædringsforslaget under Nr. 11 tilbage.

Formanden: Vædringsforslaget under Nr. 11, er saaledes taget tilbage. Jeg veed ikke, om Noget optager det. (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Det 1ste Medlem for 8de Kredts har Ordet.

Breinholt: Jeg frasalder Ordet, da jeg i Grunden havde forlangt det, for at sige det Samme, som min ærede Medforslagsstiller nu har sagt.

Øvesen: Jeg skal indskrænke mig til en meget kort Bemærkning med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 6. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa, at hvorledes det end retlig forholder sig med den saakaldte Strandret, er det dog paa mangfoldige Steder trindt om paa vore Kyster saaledes, at Fiskeribefolkningen i umindelige Tider har haft — ja hvad skal jeg kalde det — en Hædsret, en Sædvaneret til uhindret at benytte Strandbredden i Anledning af deres Fiskeri, og nu forekommer det mig, at hvis en eller anden Eier af en eller anden Grund fik i Sinde i Henhold til sin Eiendomsret fremtidig at ville formene disse Fiskere at benytte den paagældende Strandbred, vil det være aldeles ubilligt, thi saa vilde disse Fiskere kun ved Hjælp af Strandhidsmænd eller Landvæsenstommisioner kunne komme til for Fremtiden at benytte Strandbredden, dog skulde de under alle Omstændigheder paa Forhaand være forpligtede til at betale de dermed forbundne Omkostninger. Jeg finder dette meget ubilligt.

Mourier-Petersen: Jeg maa dog paa det Bestemteste modsiges den sidste ærede Taler i, at Fiskerne have en saadan Eiendomsret eller Retlighed, som han omtalte; det beror paa en fuldstændig Feiltagelse. Hverten i Lovgivningen, i Sædvaner eller overhovedet nogetsomhelst andet Sted, vil han finde nogensomhelst Hjemmel for denne Ret.